

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (16)

Untdelemnul ungerii

Samuel Ridout

Online începând de la: 08.11.2023, Actualizat: 08.11.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 30.22-33

Exodul 30.22-33: Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Și tu, ia cele mai bune mirodenii: mir lichid [sau: care curge de la sine], cinci sute de sicli, și scorțișoară aromată, pe jumătate, două sute cincizeci, și trestie aromată, două sute cincizeci, și casia, cinci sute de sicli, după siclul sfântului locaș, și un hin de untdelemn de măslină. Și să faci din el un untdelemn pentru ungera sfântă, un amestec parfumat, după arta celui care face mir. Acesta va fi untdelemnul ungerii sfinte. Și să ungi cu el cortul întâlnirii și chivotul mărturiei și masa și toate uneltele ei și sfeșnicul și uneltele lui și altarul tămâiei și altarul arderii de tot și toate uneltele lui și ligheanul și piciorul lui. Și să le sfințești, ca să fie preasfinte; orice se va atinge de ele va fi sfânt. Și să ungi pe Aaron și pe fiii săi și să-i sfințești, ca să-Mi fie în slujba de preoți. Și să vorbești fiilor lui Israel, zicând: «Acesta va fi pentru Mine un untdelemn de ungeri sfântă în generațiile voastre. Să nu se toarne pe carnea vreunui om și să nu faceți unul ca el, după amestecul lui: este sfânt; să vă fie sfânt! Oricine va amesteca unul ca el sau cine va pune din el pe un străin va fi nimicit din poporul său»”.

Vrem să vorbim acum despre „untdelemnul ungerii sfinte”, pentru că acesta este menționat și în legătură cu altarul de aur și cu tămâia plăcut mirositoare (Exodul 37.29). Modul în care era folosit va fi discutat în detaliu atunci când vom ajunge la hirotonirea preoților. Detaliile despre componentele sale și despre modul în care era preparat pot fi găsite în același capitol în care este descrisă tămâia (Exodul 30.22-33).

Mirul – suferințe profunde

Mirul este o rășină provenită de la un copac pitic din familia terebintului, care crește în Arabia. Această rășină poate curge din trunchiul copacului atât spontan, cât și în urma unor incizii gândite. Pentru untdelemnul de ungeri, trebuia să fie cel mai bun mir, și anume unul care „care curgea de la sine”. Unii cred că aici se referă pur și simplu la mirul „lichid”. Oricum ar fi, ideea este, evident, că el trebuia să fie de calitate excelentă. Mirul are un miros plăcut, dar este amar la gust. Cuvântul mir este de fapt același cu cel pentru „amărăciune”, pe care îl cunoaștem din numele localității Mara (Exodul 15.23). Mirul era folosit ca parfum, dar și ca medicament pentru ameliorarea durerii (Marcu 15.23), precum și pentru tratarea secrețiilor și ca adaos la alte medicamente.

Am făcut deja aluzie la semnificația acestui cuvânt. Rădăcina principală înseamnă „a curge”. Aceasta corespunde ideii de rășină care curge din copac. Dar pentru că mirul este atât de extrem de amar, bila și alte lucruri amare au primit și ele același nume - cum ar fi apa „amărăciunii”, „apa geloziei” (Numeri 5.18). Naomi se numea Mara, „pentru că Cel Atotputernic m-a amărât foarte mult” (Rut 1.20). Bărbații, care s-au refugiat la David în peștera din Adulam, erau „cu sufletul amărât” (1. Samuel 22.2), iar Ieremia spune că este „rău și amar” să-L părăsești pe Domnul (Ieremia 2.19).

Expresia „curs de la sine” înseamnă literalmente pur și simplu „liber”. De aici derivă cuvântul pentru rândunică, care se învârte în cerc în voie (Psalmul 84.3). În anul jubiliar, se proclama „eliberarea” (Leviticul 25.10). Isaia face aluzie la ea ca subiect al vestirii Domnului (Isaia

61.1).

În ceea ce privește mirul (sau: smirna) însăși, găsim referiri clare în Scriptură: „Toate veșmintele tale sunt smirnă, aloe și casie” (Psalmul 45.9). În Cântarea Cântărilor, Domnul este descris ca venind din pustiu¹ „ca niște stâlpi de fum înmiresmați cu smirnă și tămâie” (Cântarea Cântărilor 3.6). Aceeași mirodenie parfumată este menționată și de Solomon în legătură cu mireasa (Cântarea Cântărilor 4.6,14). Iubitul a lăsat-o pe mânerul zăvorului, când se retrăgea de la ușă (Cântarea Cântărilor 5.5). Mireasa îi descrie buzele ca „picurând smirnă curgătoare” (Cântarea Cântărilor 5.13). În Noul Testament, smirna se numără printre darurile cu care au venit magii (Matei 2.11). Nicodim a adus-o amestecată cu aloe pentru a îmbălsăma trupul Domnului când a fost pus în mormânt (Ioan 19.39).

Dacă rezumăm aceste gânduri, vedem cum ele se aplică Domnului nostru. Pe de o parte, revărsarea spontană a pomului arată cu câtă bunăvoie Și-a dăruit întreaga viață lui Dumnezeu, chiar până la moarte. Pe de altă parte, inciziile intenționate indică „străpungerea” pe care oamenii l-au făcut-o, dar care nu a făcut decât să producă aceeași mireasmă. Amărăciunea smirnei (mirului) indică realitatea suferințelor prin care a trecut El. Ceea ce a dat o asemenea intensitate suferințelor Sale nu a fost adversitatea și durerea fizică, nici măcar moartea, ci „împotrivirea față de Sine” din partea păcătoșilor (Evrei 12.3). Însăși prezența Sa într-o lume în care totul era împotriva lui Dumnezeu trebuia să fie amară pentru El. Cum simțea sufletul Său desăvârșit, de vreme ce era mereu în comuniune deplină cu Tatăl Său, ce lucru rău și amar era pentru om să se îndepărteze de Dumnezeu! Cine putea să aprecieze atât de mult păcatul ca acest Unul fără de păcat? Și El a fost Cel care a băut paharul amar al mâniei lui Dumnezeu asupra păcatului și l-a golit complet.

Dar toată această experiență amară a oferit prilejul de a descoperi un devotament față de Dumnezeu, care era o aromă desăvârșită pentru El, dar și o dragoste pentru ai Săi, care era tare ca moartea. Smirna lăsată pe mânerul ușii, în spatele căreia se afla cea care îi era atât de prețioasă, o chema și ne cheamă și pe noi să ne amintim de dragostea neschimbătoare care acționează asupra inimii închise și cere să fie admisă la comuniunea deplină.

Și prin ce s-a măsurat această dragoste? În măsura în care smirna este în legătură cu moartea, desigur că ea ne dă și de înțeles că este o dragoste care „întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19). „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20) - aceasta este o dimensiune care nu poate fi măsurată. Dragostea curge liberă de la Cel a cărui inimă a fost străpunsă de păcatele noastre și pentru aceste păcate. Prețuirea acestei dragoste din partea noastră este încă slabă chiar și în cel mai bun caz. Dar există Unul, care o măsoară în întreaga ei valoare.

De asemenea, această dragoste nu este limitată, decât de necredința omului. Căci „plinătatea” ei ne vorbește nu numai despre caracterul voluntar al predării ei totale până la moarte, ci și despre faptul că ea vine la cel care o vrea, fără bani sau preț de cumpărare. Ea aduce pentru toți care cred „eliberarea celor captivi”, adevăratul an jubiliar (Isaia 61.1). „Deci, dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8.36). Avem garanția binecuvântată a viitoarei „libertăți a gloriei copiilor lui Dumnezeu”, chiar în timp ce așteptăm filiația, răscumpărarea trupului (Romani 8.21,23). Atunci, într-adevăr, mireasma mirului va pătrunde

În vasta creație, iar parfumul untdelemnului Său de ungere se va deschide spre un univers care se va închina. Până atunci, smirna este o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu și pentru credincioși și un remediu eficient pentru sufletul bolnav de păcat.

Domnul nostru preamărit a refuzat să accepte vin și smirnă de la oameni. El era gata să golească complet paharul amar al păcatelor *lor* și nu a căutat să-l atenueze sau să-l slăbească. Apele amare din Mara au devenit dulci când a fost aruncat în ele lemnul.

Și Îl găsim oferind acest pahar de mângâiere sfinților Săi, care trebuie să sufere, care trec prin focurile ispitei și care înfruntă chiar și moartea. „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”, este promisiunea, care se îndreaptă pe bună dreptate spre Smirna, care înseamnă de fapt „mir” (Apocalipsa 2.8-11).

În contrast serios cu această bogăție de dragoste și har se află blasfemia femeii adultere, care pune stăpânire pe aceste mirese parfumate și le folosește ca momeală pentru cei păcătoși (Proverbele 7.17). Cu atât mai înspăimântător este, cu cât vedem în ea pe cei care - am putea spune - apar la Smirna sub forma „iudeilor” (aparținând poporului lui Dumnezeu conform mărturisirii lor, dar fără a-și recunoaște propria stare pierdută), în Pergam continuă să-i facă pe sfinți să se clatine, și în Tiatira îi învață să se desfrâneze cu lumea, ea fiind prezentată ca „femeia Izabela” care, ca biserică universală, este în cele din urmă văzută ca „Babilonul cel mare” în toată rușinea ei și are parte de soarta dreaptă (Apocalipsa 2.12-29; 17; 18). Tot acolo este văzută făcând comerț cu mirodenii furate (pentru că nu are inimă pentru Hristos) – „scorțișoară, plante aromate și tămâie” (Apocalipsa 18.13). Oriunde ar fi văzută, sfinții lui Dumnezeu trebuie să asculte chemarea: „leșiți din ea, poporul meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu primiți din plăgile ei” (Apocalipsa 18.4).

Scorțișoară aromată – devotament neschimbător și dragoste până în moarte

Singurele alte pasaje în care este folosit acest cuvânt sunt pasajul trist tocmai menționat (Proverbele 7.17) și unul, care este în contrast binecuvântat cu acesta, în care adevărata mireasă este descrisă ca purtând toate aceste parfumuri mirositoare - desigur, numai prin har (Cântarea Cântărilor 4.14). Sensul general este astfel confirmat, dar vrem să cercetăm care este sensul specific al scorțișoarei.

Se pare că este general acceptat faptul că avem de-a face aici cu același condiment pe care îl cunoaștem sub acest nume. Este vorba de scoarța unui mic arbore mereu verde din familia dafinului. Un alt copac din aceeași familie este arborele parfumat de camfor. Scorțișoara are un miros dulce și un gust plăcut. Este folosită în principal pentru condimentare. Din scoarță se poate extrage un ulei eteric valoros, în care aceste proprietăți sunt intensificate și mai mult. Scorțișoara se obține în principal în Sri Lanka și a fost probabil importată din India în vremea celei de-a doua cărți a lui Moise (Exodul). Scoarța este luată din lăstarii tineri. Ca medicament, are un efect stimulator și de întărire a inimii.

Atunci când în etimologia cuvântului lumină căutăm sensul său spiritual, ne confruntăm cu multe incertitudini. O sursă îl derivă dintr-o rădăcină „îndoielnică și învechită”. Este aproape

aceeași cu cea a trestiei mirositoare, la care vom ajunge în continuare. Sensul principal al acestei mirodenii este „a sta vertical”. Acest sens poate fi probabil justificat de faptul că era vorba de trestia sau de lăstarii asemănători trestiei din care se lua scoarța.² Apoi, nuiielele drepte ale acestor lăstari tineri indică toată vigoarea, energia și sinceritatea Domnului nostru. Scoarța desprinsă amintește de jupuirea pieilor de animale, de învelișul lor exterior. Atunci când se ia scoarța (coaja) unui copac, i se ia viața. Nu trebuie să ne surprindă să găsim o referire la moarte în fiecare dintre aceste mirodenii. Crucea a fost marea necesitate a dragostei divine, dacă Hristos voia să-L reveleze cu adevărat pe Tatăl.

Scorțișoara este numită „aromată”. Acest cuvânt are o rădăcină înrudită cu cuvântul nostru „balsam”, și înseamnă „parfum”. Acest lucru pune un dublu accent pe acest condiment parfumat. Poate că menționarea „balsamului” indică faptul că esența scoarței a fost extrasă și folosită. Vom aborda acest aspect mai târziu.

Ne amintim că arborele de scorțișoară era permanent verde. Nu avea perioade de inerție. La fel și devotamentul Domnului nostru era neschimbător. Nici seceta, nici frigul nu-i puteau ofili frunzele. În mijlocul deșertului sterp al necredinței - cum ar fi Horazin, Betsaida și Capernaum - El nu a arătat nicio urmă de epuizare. „Te laud, Tată”, au fost cuvintele Sale acolo și întotdeauna.

Și acesta este un „medicament” pentru noi, o reîmprospătare spirituală, un tonic pentru inimile obosite. Dragostea neschimbătoare și devotamentul neschimbător al Domnului nostru nu sunt doar cel mai mare model posibil pentru noi. În harul Său, ele servesc, de asemenea, la înveselirea și întărirea poporului Său iubit, care este în pericol de a deveni obosit. Atunci când totul este de așa natură încât lăsăm mâinile adormite să cadă, noi, ca sfinți ai Săi, putem să avem parte din belșug de dragostea Sa - o dragoste care L-a mistuit. Era o dragoste pentru Tatăl Său, pentru gloria Sa - dar, în aceeași măsură, și pentru toți ai Săi.

Trestia aromată – în mlaștina pământului, însă El Însuși plin de dreptate și har

În cazul trestiei aromate, nu există nicio îndoială în ceea ce privește originea cuvântului, deoarece acesta este folosit frecvent și destul de divers în Scriptură. Dar, din acest motiv, avem puține referințe destul de precise. Rădăcina cuvântului înseamnă „a sta vertical”: era o trestie sau o tulpină. Prefixul „aromat”, ca în scorțișoara aromată, vorbește despre parfumul său, iar acest lucru pare să ne dea un indiciu despre obiectul despre care este vorba. O astfel de trestie aromată, se spune, se găsește în Liban, precum și în India și Arabia. De obicei, crește pe un teren mlăștinos, din care răsar lăstarii săi care-i dau numele. Se crede că „nardul” în Scriptură ar fi trestia mirositoare indiană.

Parfumul putea fi obținut prin zdrobirea plantei. Diferitele sensuri ale cuvântului „trestie” ne dau indicii. A fost folosit pentru tulpinile de grâu (Geneza 41.5), pentru „brațele” sfeșnicului de aur (Exodul 25.32), pentru o trestie care se leagă în apă (1 Împărați 14.15), pentru o trestie de măsurat (Ezechiel 40.3), pentru tija de balansare a balanței (Isaia 40.12) și pentru un toiag (Isaia 36.6). La mlaștina ca loc de creștere se face aluzie în Isaia 19.6. Fragilitatea trestiei este folosită pentru a semnifica o imagine a harului Celui care nu va rupe o trestie frântă (Isaia

42.3). Cele mai multe dintre caracteristicile trestiei pot fi aplicate în mod specific Domnului nostru: dreptatea și sinceritatea Sa absolută, prin care El a devenit cântarul și frânghia de măsură al omului - expunând deficiența lor, dar slujindu-i cu răbdare, da, vizitându-i în har.

Dar avem de-a face totodată cu trestia *parfumată*, deși calitățile enumerate mai sus pot mărturisi ceva despre *natura* acestei mirese (vezi și Isaia 43.24; Ieremia 6.20; Cântarea Cântărilor 4.14; Ezechiel 27.19). Faptul că a crescut în mlaștină ne face să ne gândim la Cel care a crescut în noroiul acestei lumi în poziție verticală și ca mireasmă pentru Dumnezeu. Omul crește în noroi și este înclinat mereu spre el - ca omul cu furca (un personaj din „Întâmplările pelerinului în călătoria sa” de Bunyan) care era aplecat spre pământ și nici măcar nu a observat coroana de glorie care i se oferea. Dar Domnul nostru a avut întotdeauna ochii și inima îndreptate în sus, spre cer. Noroiul pământului era doar locul în care venise pentru lucrarea Sa unică. Oamenii pot să se târască în noroi. Noi am făcut-o. Iov și-a dat seama că îndreptățirea lui de sine era acoperită de noroiul gropii (Iov 9.31). Dar ceea ce era în jurul Domnului servea doar ca un contrast cu viața Lui dreaptă și desăvârșită, care arăta mereu spre cer. Comoara Lui, totul, era la Tatăl Său. Și oriunde găsea o „trestie frântă”, El purta în inima Sa intenția de a o ridica din noroi și de a o îndrepta – „Nici *Eu* nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești!” (Ioan 8.11).

Această trestie a fost zdrobită de „fiara din trestii” (tradus și prin „hoarda de sulitari”) (Psalmul 68.30). Oamenii răi L-au luat, L-au legat și L-au zdrobit. Dar ce mireasmă a umplut cerul și pământul ca urmare a acestei zdrobiri. Parfumul aromat al trestiei ne amintește, de asemenea, că nu a existat nimic negativ sau insipid la Domnul nostru. Ar fi nepotrivit să folosim cuvântul slab „demn de iubit” pentru a-L descrie. Când marele preot a poruncit ca Domnul nostru să fie bătut, El nu S-a revoltat împotriva acestui fapt și nici nu S-a lăsat intimidat. Mai degrabă, cu câtă demnitate sfântă a muștrat nedreptatea și a mărturisit despre Împărăția Sa înaintea lui Pilat. O mireasmă cerească a străbătut sala de judecată, puterea vie a sfințeniei, în timp ce El dădea mărturie despre adevăr (Ioan 18.33-37).

Casia – fidelitatea (credincioșia) desăvârșită

Cuvântul *casia* mai este folosit doar într-un singur loc, și acolo este de asemenea alături de trestia mirositoare (Ezechiel 27.19). Acolo se află printre lucrurile cu care Aram (Siria) face troc: lumea dorește să facă negoț cu cele alese ale lui Hristos, iar satan, căpetenia ei, caută să Îl jefuiască pe Domnul de ceea ce este numai al Lui. În Psalmul 45.8, un alt cuvânt este tradus de asemenea prin „casia”. Acolo hainele Domnului nostru sunt îmbibate cu smirnă, aloe și casia. Cuvântul de acolo provine din rădăcina cuvântului „a zgâria/a răzui”, pentru că așa se îndepărtează scoarța casiei. Cuvântul pentru casia din untdelemnul de ungerie se crede că provine dintr-o rădăcină de cuvânt care înseamnă „a împărți/a despica”, referindu-se astfel la despicarea scoarței înfășurate³. Se aseamănă cu scorțișoara. Ea aparține aceleiași familii de plante, dar este mai puțin aromată. Septuaginta traduce cuvântul aici prin „iris (stânjenel)”.

Ea are un gust mai intens decât scorțișoara și crește în locuri improprie pentru altă vegetație. Era folosită pentru condimentare și ca medicament. Dintr-o specie înrudită este extrasă senna (un medicament cunoscut).

Anumite însușiri spirituale le găsim sugerate, dar ele nu indică atât de clar desăvârșirile Domnului nostru. Deoarece casia era un fel de scorțișoară, ea indică ceva asemănător: zelul dragostei lui Hristos pentru Dumnezeu, care L-a dus până în moarte - o dragoste care se întinde spre binecuvântarea și mântuirea chiar și a oamenilor păcătoși. Casia nu miroase la fel de puternic, dar are un gust mai puternic. Ne amintește puțin de galban. Poate că arată fermitatea zelului Său pentru Dumnezeu, în care focul dragostei Sale s-a exprimat în muștrarea fără compromisuri a răului și a jumătăților de inimă. Muștrarea Sa nimicitoare a formalismului simplu, insistența Sa intransigentă cu privire la adevărul divin, prin care a arătat toată falsitatea unei religii exterioare de formă, în care sufletul nu era născut din nou - acestea și alte însușiri similare le putem asocia cu casia. Ea este un medicament amar și umilitor, dar al cărui efect „purgativ” este pentru vindecarea celor care îl iau.

Acest lucru nu înseamnă că un element străin intră în ceea ce este deplină mireasmă a Domnului nostru pentru Tatăl Său. Carnea sentimentală se sperie la astfel de încercări ale inimii, dar credințioșii față de Dumnezeu nu tolerează jumătățile de inimă. Așa cum casia a crescut acolo unde alte plante nu puteau crește, tot așa Golgota este locul unde se vede pe deplin desăvârșirea credințioșiei Sale. În acel loc al morții, ca jertfă pentru păcat, a rezultat o astfel de mireasmă, încât toate celelalte sunt nimic în comparație cu ea.

Untdelemnul ca substanță purtătoare – Domnul a făcut totul în puterea Duhului Sfânt

În continuare trebuie să luăm studiem proporțiile în care au fost amestecate aceste patru ingrediente. Dar, înainte de a face acest lucru, ni se reamintește că „substanța purtătoare” a lor era untdelemnul de măslină, despre care am vorbit deja. Am văzut că el este o imagine a Duhului Sfânt, cu care Domnul nostru a fost uns și în puterea Căruia a făcut minuni și a mărturisit despre Dumnezeu. Ni se reamintește, așadar, că orice adevărată desfășurare a calităților deosebite ale lui Hristos trebuie să aibă loc în și prin Duhul Sfânt. Orice folosire a acestor lucruri sfinte fără Duhul ar fi un simplu efort intelectual inutil, în cel mai bun caz, și la fel de uscat ca și cum ai folosi condimentele fără untdelemn. Pentru a sluji ungerii, ele trebuie să fie formate de Duhul într-un amestec sfânt, „o lucrare a făcătorului de mir”. Acest lucru nu înseamnă doar că Duhul ne introduce în adevăr, ci că El ni-l prezintă în comuniune cu sufletul.

Dar trebuie să facem un pas înapoi, pentru a vedea mai bine semnificația untdelemnului. Ingredientele din el vorbesc despre diferitele însușiri, care îl caracterizau pe Domnul nostru. În El nu era nimic care să nu fie în deplină armonie cu Duhul Sfânt. De fapt, nu numai că El era uns cu Duhul, ci și că natura Sa umană era *de la Duhul*: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri” (Luca 1.35). Găsim acest lucru în exemplul celor coapte în cuptor din floarea făinii, care erau atât amestecate, cât și unse cu untdelemn. Aceasta este într-adevăr o taină sfântă. Ea ne cheamă la închinare, când ne gândim la Cel Sfânt, a cărui întregă prezență ca Om a fost prin Duhul Sfânt și în puterea Sa. Învățătura Scripturii leagă în felul acesta pe Duhul Sfânt cu Persoana Domnului. Duhul ni-l prezintă întotdeauna pe Hristos: El ia din lucrurile lui Hristos, pentru a ni le arăta. Când El dă pace păcătosului neliniștit, nu o face ocupându-se de modul în care El - Duhul - lucrează în inima lui, ci prezentându-l pe Hristos și lucrarea Sa pentru păcătos. De asemenea, sfințenia nu este produsă în credincios prin cultivarea eului său, ci prin contemplarea gloriei Domnului și prin

transformarea lui în același chip (2. Corinteni 3.18).

Când Domnul nostru a fost botezat de Ioan în Iordan și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în formă trupească, ca un porumbel, a existat în forma pe care a luat-o Duhul - putem spune așa - o indicație a naturii și a slujbei Domnului nostru Isus. Porumbelul este pasărea cerului: la fel și El „S-a coborât din cer” (Ioan 6.38). Porumbelul este, de asemenea, pasărea care iubește și jelește: astfel, El a venit în dragoste și era „Omul durerii” (Isaia 53.3). Porumbelul este pasărea blândeții: El era blând și smerit cu inima. Porumbelul era în mod categoric o pasăre „curată”, ceea ce o făcea eligibilă ca animal de jertfă: la astfel, Domnul nostru era fără pată și, ca atare, S-a oferit pe Sine ca jertfă lui Dumnezeu „prin Duhul veșnic” (Evrei 9.14). Astfel, porumbelul este o referință atât la Domnul, cât și la Duhul Sfânt, care a venit sub această formă.

Untdelemnul era astfel un purtător potrivit pentru aceste „mirodenii principale” parfumate. Un „hin” trebuia să fie luat din el. Numele acestei unități de măsură este de origine incertă, poate că provine de la un cuvânt care înseamnă „a fi bogat, a fi plin, a fi suficient”. Aceasta ar indica o măsură completă: „Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură” (Ioan 3.34). De aceea citim: „Iar Isus, plin de Duh Sfânt, S-a întors de la Iordan” (Luca 4.1).

Hinul era măsura folosită în legătură cu jertfele de băutură și cu untdelemnul de la jertfa de mâncare (Exodul 29.40). (A se observa, de asemenea, dispozițiile speciale pentru jertfele enumerate în Numeri 15.4-10, care indică diferite aspecte ale jertfei Domnului nostru și, probabil, diferite grade de înțelegere din partea închinătorului). Așa cum cotul era folosit pentru lungimi, efa pentru mărfuri în vrac și siclu pentru greutate, tot așa hinul pare să fi fost unitatea comună pentru măsurile lichide. Astfel, prin „măsura unui om”, prin ceea ce poate înțelege un om, este făcut inteligibil prin Duhul ceea ce „întrece orice cunoștință” – „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos” (Efeseni 3.8,19).

Proporțiile în greutate ale mirodeniilor – măsură deplină și armonie

Mirodeniile erau puse de acord în funcție de greutate, unitatea de măsură era „siclul sfântului locaș”. Cuvântul are o rădăcină care înseamnă „a cântări” și, la origine, probabil „a echilibra”. Siclul este folosit pentru a determina valoarea reală a unui lucru. Siclul sfântului locaș (sau siclul sfințit) era probabil mai greu decât cel obișnuit. Este posibil să fi fost același cu siclul împăratului (2. Samuel 14.26). În orice caz, știm un lucru: siclul Împăratului împăraților este drept și neschimbabil, căci „două feluri de greutate și două feluri de măsuri, sunt o urâciune înaintea Domnului” (Proverbele 20.10). Siclul se împărțea în douăzeci de ghere, iar o jumătate de siclu sau zece ghere erau banii de ispășire pentru bărbații lui Israel (Exodul 30.11-16). Am analizat deja semnificația sa.

Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoașterii și de El sunt cântărite acțiunile (1. Samuel 2.3). Împăratul mândru al Babilonului a fost cântărit și a fost găsit prea ușor (Daniel 5.27). Și „*toți* au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Cuvântul din Vechiul Testament pentru „glorie” este „greutate”. Este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă „a fi greu”. Astfel, după standardul lui Dumnezeu, nimeni nu atinge greutatea deplină, singura care

Îl poate glorifica. Prin urmare, nu există decât Unul singur, în care greutatea deplină și adevărată este descoperită în testare. El a putut spune: „Eu Te-am glorificat pe pământ; am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17.4). Și nu numai că în El a fost arătată întreaga greutate a ceea ce a proslăvit pe Dumnezeu - dar totul a fost și în proporția cuvenită.

Aici numărul cinci iese în evidență în mod clar. Am găsit deja acest lucru în alte dimensiuni ale Cortului întâlnirii. Este numărul care exprimă o măsură deplină de aptitudine și responsabilitate. Ea a fost realizată doar în El, Cel care era Dumnezeu și Om: numărul unu este numărul Dumnezeirii și patru este numărul creației (1+4=5).

Din mir se luau 500 de sicli și tot atâta casia. Din scorțișoara aromată și din trestia aromată s-a luat câte jumătate din fiecare, 250 de sicli. Mirul, după cum am văzut, vorbește despre mireasma devotamentului și a dragostei Domnului pentru Dumnezeu până în moarte. Factorii numărului 500 sunt 5x5x5x2x2: o responsabilitate împlinită în dragoste într-un mod desăvârșit divin până în moarte. Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate măsura dragostea și această suferință, iar El a evaluat-o cu adevărul divin.

Casia menționată ultima a avut aceeași greutate. Expunerea și respingerea categorică și pătrunzătoare a răului a fost la fel de intransigentă ca și devotamentul Lui în dragoste până în moarte. Ea era prezentă în aceeași măsură ca și mirul parfumat și se amesteca cu el într-un mod desăvârșit.

Scorțișoara aromată, care vorbește despre zelul arzător care îl mistuia, era în proporție potrivită cu celelalte două ingrediente. S-a luat jumătate din ea. Factorii, însă, vorbesc mai degrabă de o mărturie (2) a responsabilității împlinite. Zelul Său nu l-a dus niciodată dincolo de voia lui Dumnezeu sau departe de cursul căilor lui Dumnezeu. El nu a chemat niciodată foc din cer pentru a-i mistui pe cei care nu voiau să-L accepte.

Trestia aromată a fost folosită în aceeași proporție. În mod potrivit, ea a combinat parfumul aromat cu căldura scorțișoarei. În neprihănirea Sa personală, absolută, crescând din țărâna pământului, El a răspândit în jur numai parfum - un parfum care, amestecat cu calitățile Sale morale, a făcut din Preaiubitul un „untdelemn de ungere prețios”: bucuria deplină a Tatălui Său.

Și astfel, în El, totul era desăvârșit de armonios amestecat. Rezultatul a fost absolut unic. Fiecare însușire era atât de pătrunsă de celelalte încât în fiecare se găsea parfumul tuturor. El nu a acționat o dată conform unei trăsături și altă dată conform alteia. Dragostea Sa a arătat la fel de mult zel în mustrarea păcatului, pe cât sinceritatea Sa era absolută în mângâierea celor cu inima zdrobită. El nu a îmbrăcat sau a dezbrăcat aceste trăsături. La masa fariseului, mireasma căilor și a cuvintelor Sale avea toate calitățile de tandrețe, credincioșie, sfințenie și ură față de păcat, în timp ce El îl mustra pe omul care se îndreptătea pe sine și îi adresa un cuvânt de pace femeii păcătoase (Luca 7.36-50). Dar, vai! inima omului nu vrea să-L primească și de aceea judecata se abate asupra lui. Dar credința se bucură, și Dumnezeu Se bucură și mai mult, să recunoască aceste miresme plăcute - fiecare în toate și toate în fiecare.⁴

Folosirea untdelemnului de ungere – pe toate care îi aparțin

Untdelemnul de ungere trebuia să fie pus pe Cortul întâlnirii și pe toate ustensilele sale, pentru a le sfinți pentru Dumnezeu, precum și pe Aaron și pe fiii săi (Exodul 30.26-30). Nu trebuia să fie turnat pe carnea nimănui și nu trebuia să fie imitat (Exodul 30.32). Mireasma lui Hristos trebuia să fie pusă pe tot ceea ce vorbea despre El, Fiul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu este mulțumit din nou, fără schimbare. Materialele vorbeau despre El. Chiar și structura lor vorbea despre El. Candelele de aur îl puneau în lumină. Iar acum, untdelemnul de ungere îndreaptă privirea spre El. Și marele Preot era un model al Aceluia care este Marele nostru Preot, iar fiii lui Aaron simbolizează adevăratul popor al lui Dumnezeu, peste care a fost turnat untdelemnul sfânt - mireasma lui Hristos se lipește de ei.

Omul natural nu are loc aici: ar fi o blasfemie să se asocieze mireasma lui Hristos cu cei care nu sunt născuți din nou. Ei sunt dușmani, pe care Dumnezeu trebuie să-i alunge din prezența Sa. Simpla imitare a excelenței Domnului nostru ca o mărturisire fără inimă va aduce musturarea Lui zdrobitoare (Amos 6.6). Și nu este acest lucru adevărat și în ceea ce privește „carnea” din credincios? Oriunde își găsesc loc certurile, mândria și lăudăroșenia, ele nu sunt decât niște muște moarte în untdelemnul ungerii, stricându-i toată mireasma (Eclesiastul 10.1). Cât de impresionant este transmisă peste tot în Cuvântul Său această lecție importantă a lui Dumnezeu! „Carnea nu folosește la *nimic*” (Ioan 6.63) – „Hristos este *totul*” (Coloseni 3.11). Parfumul Său va străbate cerul – „Mulțumire, închinare, / Se înalță către tron, / Se prostern în adorare, / Căci Isus le este Domn.”⁵ Numele Său este deja aici, în inimile poporului Său răscumpărat prin sânge, ca „un untdelemn de ungere vărsat” (Cântarea Cântărilor 1.3). În aceasta constă untdelemnul și tămâia, care înveselesc inima (Proverbele 27.9). Preotul nostru și Împăratul a intrat în Locul Preasfânt, în acele palate de fildeș unde se revarsă încântarea și bucuria: „Smirnă, aloe și casie sunt toate veșmintele tale” (Psalmul 45.8). Ele îi aparțin datorită a tot ceea ce a făcut. „Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău, te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Psalmul 45.7).

Și, în har infinit și dreptate infinită, acest untdelemn al ungerii parfumat s-a pogorât pe tivul veșmântului Marelui Preot, da, s-a pogorât peste toți ai Săi, astfel încât acolo unde „frații locuiesc împreună în armonie” - în unitatea Duhului - Hristos este totul, iar mirosul minunat al untdelemnului Său de ungere umple Locul Preasfânt al prezenței Sale, acolo unde ei sunt adunați (Psalmul 133).

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(16\)](#)

Titlul original: „The Anointing Oil”

Prelegerea a 16-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] În traducerea Elberfelder [dar și în traducerea GBV 2001] aceasta se referă la femeie: „Cine este aceasta care se

suie ..." (Nota traducătorului).

[2] Scriitorul menționează o posibilă derivare de la două cuvinte ebraice bine cunoscute: *kinna* („zel”, dintr-o rădăcină care înseamnă „a străluci”, „a arde” sau „a fi plin de zel”) și *min* („înfățișare” sau „arătare”) - „arătarea zelului”. Nu este nevoie să subliniem zelul fervent, care a caracterizat întreaga viață a Domnului nostru - „Râvna casei Tale M-a mistuit” (Ioan 2.17). Iar acest lucru s-a dovedit în gelozie sfântă: El a alungat afacerile carnale, care își găsiseră intrarea în acea casă. „Dragostea este tare [sau: violentă] ca moartea, gelozia [ei] este neînduplecată ca Locuința morților [Șeol]; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului” (Cântarea Cântărilor 8.6). În orice caz, în aceasta există un sens frumos și important, care este în concordanță cu Ființa Domnului nostru, o dragoste plină de râvnă pentru gloria lui Dumnezeu și pentru „locuința gloriei Tale” (Psalmul 26.8). Din dragoste pentru aceasta, El a permis ca propriul Său templu, trupul Său sfânt, să fie dărâmat în moarte. Acesta a fost un zel de un tip cu totul necunoscut - un zel numai pentru Dumnezeu și fără nicio urmă de egoism. Zelul era teribil doar în sensul că Domnul nostru mai degrabă ar fi îndurat cruzimea, decât să permită chiar și cea mai mică pângărire a gloriei lui Dumnezeu - dragostea ardea ca „o flacără a Domnului”.

[3] Alternativ, cuvântul se trage de la o rădăcină care înseamnă „a se pleca” sau „a se închina”. Această rădăcină s-ar potrivi mai bine cu sensul spiritual decât cel dat de obicei. Domnul nostru a fost întotdeauna un Adorator al lui Dumnezeu și numai al lui Dumnezeu. Doar în fața Lui S-a închinat. El a respins orice altă pretenție ca fiind în mod evident de origine satanică, chiar dacă toate împărățiile lumii și slava lor l s-au oferit ca un stimulent (Matei 4.8-10).

[4] Probabil că unii se întreabă cum a putut fi făcut un untdelemn de ungerie cu aceste ingrediente, dacă s-a folosit doar un hin de untdelemn de măsline (poate 6,5 litri) pentru probabil 18 kilograme de substanțe solide. Dar această dificultate ar exista doar dacă mirodeniile ar fi fost într-adevăr în formă uscată. Dar mirul este numit „mir lichid”, ceea ce sugerează că el era curgător, iar „aromat” la scoarța aromată și trestia aromată înseamnă de fapt „balsam”, ceea ce sugerează că aceste condimente erau de asemenea preparate sub formă lichidă. De fapt, amestecul trebuia să fie „după arta celui care face mir” - un indiciu că ingredientele erau prezente sub formă de extracte înainte de a fi amestecate în ulei. Putem fi siguri că totul a fost prevăzut în înțelepciunea divină și, prin urmare, totul a mărturisit în mod minunat ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie reprezentat în aceste materiale și în untdelemnul pentru ungerie.

[5] Din cântarea „Hört! Zehntausend Stimmen rufen” von J.N. Darby. Originalul în engleză: Hark, ten thousand voices crying.